

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 3. dubna 2019 o stížnosti obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 18. 1. 2019, č. j. 1 T 117/2018-128,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Děčíně ve vazebním zasedání v trestní věci obviněného (podle § 12 odst. 8 tr. ř. po nařízení hlavního líčení správně již *obžalovaného*) [REDAKCE], nar. [REDAKCE], podle § 69 odst. 6 tr. ř. ve spojení s § 73b odst. 1 tr. ř. o vzetí obžalovaného do vazby z důvodů (uvedených v) ustanovení § 67 písm. a) tr. ř. s tím, že vazba počíná dnem 17. 1. 2019 v 11:10 hodin. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že obžalovaný opakovaně mění místa svého pobytu tak, aby nebylo možno zajistit jeho účast u hlavního líčení, a ačkoli byl telefonicky poučen o nutnosti přebírat si soudní zásilky a sdělil adresu, kam mu má být doručováno, obsílku si nepřevzal a následně opětovně změnil po několika dnech své bydliště, aniž by soudu změnu bydliště sdělil. Sám uvedl, že si byl plně vědom toho, že je po něm pátráno a že je nařízeno hlavní líčení, avšak nedostavil se. Rovněž svým sdělením na sociální síti dal jednoznačně najevo, že nehodlá s orgány činnými v trestním řízení spolupracovat a sdělit místo svého současného pobytu. Obžalovaný je cizím státním příslušníkem, nemá žádný doklad totožnosti a již v přípravném řízení se trestnímu stíhání vyhýbal. Okresní soud tedy uzavřel, že ze zjištěných skutečností vyplývá, že obžalovaný se trestnímu stíhání intenzivně vyhýbá a maří tak konání hlavních líčení; současně existuje důvodná obava, že tak bude činit i nadále, aby se tak trestnímu stíhání nebo případnému trestu vyhnul, přičemž nelze vyloučit, že tak bude činit pobytem v cizině, kde žije i jeho otec. Zároveň nebylo shledáno možným dosáhnout účelu vazby v konkrétním případě jinak, a to ani alternativními opatřeními či institutem uvedeným v § 73, 73a a § 88b a násl. tr. ř., které se v daném případě jeví jako zcela neefektivní při zajištění účasti obžalovaného na hlavním líčení.
2. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný bezprostředně po jeho vyhlášení ve vazebním zasedání přímo do protokolu stížnost, kterou následně již nijak neodůvodnil ani osobně, ani prostřednictvím ustanovené obhájky.
3. Při rozhodování o stížnosti krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroků napadeného usnesení a řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná.
4. Samotné řízení předcházející vydání napadeného usnesení netrpí vadami, které by měly vliv na jeho věcnou správnost. Obžalovaný byl policejním orgánem (Policíí České republiky, Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje, Územním odborem Olomouc, Obvodním oddělením Velká Bystrice) zatčen dne 17. 1. 2019 v 11:10 hodin na základě příkazu k zatčení podle § 69 odst. 1 tr. ř. vydaného dne 9. 1. 2019 a dne 18. 1. 2019 v 08:00 hodin, tedy ve lhůtě podle § 69 odst. 5 tr. ř., byl policejním orgánem předán soudu. Samosoudkyně okresního soudu pak rozhodla ještě téhož dne nejpozději v 09:33 hodin, tedy ve lhůtě stanovené v § 69 odst. 6 tr. ř., a to ve vazebním zasedání, v němž obžalovaný po náležitém poučení dostal možnost vyjádřit se k důvodům vedoucím k vydání příkazu k zatčení a k okolnostem podstatným pro rozhodování

o vazbě, které také využil a vypovídal. Byly tudíž dodrženy všechny zákonné lhůty týkající se časových limitů pro učinění příslušných procesních úkonů souvisejících s omezením obžalovaného na svobodě a bylo též respektováno jeho právo na obhajobu.

5. Pokud jde o výrok napadeného usnesení, je třeba připomenout, že ve výčtu aplikovaných zákonných ustanovení mělo být uvedeno též ustanovení § 68 odst. 1 tr. ř., nicméně jde o spíše jen formální pochybení nezpůsobující věcnou nesprávnost rozhodnutí jako takového a nejeví se tak jako nevyhnutelné reagovat na uvedené zrušením napadeného usnesení a jeho nahrazením novým výrokem.
6. Závěr okresního soudu o existenci vazebního důvodu podle § 67 písm. a) tr. ř. je závěrem správným a lze pro stručnost odkázat na jeho odůvodnění v napadeném usnesení. Správně byla dovozena obava, že by se obžalovaný ██████████ v případě pobytu na svobodě vyhýbal trestnímu stíhání a hrozícímu trestu. Opakovaně se mu nedařilo doručit předvolání k hlavnímu líčení na adresu, kterou výslovně uvedl jako svou adresu pro doručování písemností v trestním řízení již před policejním orgánem v řízení přípravném. K úspěchu nevedl ani pokus o doručení předvolání k hlavnímu líčení prostřednictvím policejního orgánu. Bezvýsledná byla též žádost o vypátrání pobytu stěžovatele, který se měl podle neověřených informací zdržovat na jakési ubytovně v Olomouci. Zároveň matka obžalovaného odmítla poskytnout jeho telefonní číslo. Ve chvíli, kdy byl získán telefonický kontakt na obžalovaného prostřednictvím policejního orgánu, byl tento kontaktován soudem, oznámil novou doručovací adresu a byl poučen o nezbytnosti převzetí soudní písemnosti s tím, že v opačném případě se vystavuje nebezpečí dalšího vedení trestního stíhání vazebně. Přesto si následně předvolání k hlavnímu líčení spolu s obžalobou nepřevzal. Jak posléze vysvětlil, následně opět změnil místo svého pobytu, aniž by jej sdělil soudu, a písemnosti si přebírat standardní cestou ani nemůže, neboť nemá žádný doklad totožnosti. Připustil také své povědomí o tom, že se má konat hlavní líčení a kdy se má konat, přičemž k tomuto se nedostavil, ačkoli věděl, že je po něm pátráno, a ještě v tomto směru umístil i svůj příspěvek na sociální síť. Spisový materiál rovněž nepochybným způsobem dokumentuje fakt, že již v přípravném řízení se obžalovaný nedostavoval k policejnímu orgánu a měnil místa svého pobytu, která odmítal policii sdělit, v důsledku čehož muselo být přistoupeno k jeho zadržení po předchozím souhlasu státního zástupce, bez něhož by nebylo možné provést jeho výslech. Vzhledem ke shora uvedenému je nutno odmítnout stížnost obžalovaného, kterou ostatně ani nijak neodůvodnil.
7. Pokud jde o variantu nahrazení vazby některou ze zákonem předpokládaných náhrad, žádnou takovou obžalovaný ve vazebním zasedání výslovně nenabídl. V konkrétním případě konkrétního pachatele by navíc zřejmě ani nebylo možno najít dostatečně silný typ vazební náhrady, která by mohla adekvátně eliminovat obavu z toho, že by obžalovaný v případě ponechání na svobodě uprchl nebo se skrýval, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zvláště když neustále a v poměrně krátkých časových úsecích mění svá bydliště. V úvahu nepřicházelo ani rozhodnutí o uložení některého z předběžných opatření.
8. Okresnímu soudu lze vytknout jen to, že se v odůvodnění svého usnesení výslovně nevypořádal s existencí podmínek uvedených ve druhé části ustanovení § 67 tr. ř., nicméně tento dílčí deficit odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí fakticky nic nemění na tom, že z podkladů opatřených do okamžiku, kdy bylo o vzetí obžalovaného do vazby rozhodnuto, skutečně vyplývalo důvodné podezření, že trestná činnost kladená mu za vinu byla jím spáchána, a zároveň zjištěné skutečnosti nasvědčovaly v míře vyžadované v rámci tohoto nemeritorního rozhodování tomu, že stíhaný skutek popsany v obžalobě byl spáchán, má všechny znaky trestného činu a jsou zřejmé důvody k podezření na pachatelství ██████████.
9. Nepochybně správně bylo okresním soudem rozhodnuto i o počátku běhu vazební lhůty, a to okamžikem zatčení obžalovaného dne 17. 1. 2019 v 11:10 hodin. Lze proto konstatovat, že napadené usnesení je ve svém výsledku věcně správné a zákonné.

10. Všemuh shora uvedenému však fakticky předchází, a byt' i teoreticky vyhovět stížnosti obžalovaného znemožňuje to, že Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací již před rozhodnutím o této stížnosti projednal odvolání obžalovaného a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Děčíně proti rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 1 T 117/2018-140, a rozsudkem vydaným ve věci sp. zn. 6 To 163/2019 podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil toliko ve výroku o výměře trestu odnětí svobody a znovu rozhodl tak, že obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, přičemž ve výrocih o vině a o způsobu výkonu trestu odnětí svobody zůstal napadený rozsudek nedotčen. Tím bylo ve věci pravomocně meritorně rozhodnuto a obžalovanému byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Výkon tohoto trestu byl vzápětí nařízen a obžalovaný do něj byl z vazby převeden. V okamžiku rozhodování o jeho stížnosti proti napadenému usnesení tedy již vazba fakticky ani netrvá a není tudíž možno jej z ní ani propustit.
11. Ze všech shora uvedených důvodů nebyla stížnost obžalovaného ██████████ shledána důvodnou, a proto ji krajský soud podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 3. dubna 2019

JUDr. Jiří Kroupa v. r.
předseda senátu

vypracoval soudce
Mgr. Josef Havlík v. r.